

Maade at argumentere paa om de store konstitutionelle Spørgsmaal en saa paafaldende og gjennegrubende Selvmodsigelse, at det tilsidst bliver en fuldstændig Umulighed at komme paa det Rene med, hvilken konstitutionel Opfattelse Ministeriet da egentlig har. Naar man f. Ex. hører det ærede Ministerium og dets Venner tale den ene Dag — jeg tænker nu nærmest paa Ministeriet selv — saa hører man Grundlovens Aand blive ført i Marken, Lokammersystemet, det monarkiske Princip, begge Things Ret, alle tre Sættbrørs Vigeberettigelse, derpaa har Ministeriet ført sin Politik i de mange Aar lige fra 1875 til 1885; men i samme Dieblis, Kampen udvikler sig, og det skal vise sig i Praxis, saa ser man til sin store Forbavselse, at der hverken er Tale om Vigeberettigelse mere eller om nogen af de andre Ting, saa at hver Gang dette Thing vil gøre sin Mening gjældende i et Realitetsspørgsmaal, saa betyder det Intet, saa er det hverken Lokammersystemet eller Vigeberettigelsen eller Selvtændighed for nogen af den lovgivende Magts Afdelinger, der kæmpes for, saa er det kun Ordargumenter, ingen virkelig følt eller ment Argumentation, saa er det ikke Grundlovens Aand, men Grundlovens klare, tydelige Ord, det kommer an paa, saa hedder det: om Grundlovens Ord kan man ikke tvistes som om Aanden, der altid er noget Uklart. Men skal man saa se, hvorledes Ministeriet holder Grundlovens Ord, saa staar der f. Ex. i Grundloven, at Skatter maa ikke opkræves, forinden Finansloven er vedtagen, men naar man saa holder disse Ord frem, saa svarer Ministeriet: Ja, det kan være godt nok med Ordene, men Nødvendigheden er højere end Ordene, og saa kommer det alt-saa igjen an paa Aanden. Saaledes blive Ordene borte, men det varer kun et Dieblis, thi skal der udstedes en foreløbig Lov og regjeres med foreløbige Love, saa betyder hverken Aanden eller Thingenes Forstaaelse deraf Noget, saa er det igjen kun den rene, skjære Ordbetydning, det kommer an paa, saa betyder det, at Folkethinget og Landstinget tidligere ere blevne enige om en bestemt Opfattelse af, hvorledes den Bestemmelse skal forstås, som taler om foreløbige Loves Udstedelse og om deres fortsatte Gyldighed, aldeles Intet, saa føler man sig løst fra hele den konstitutionelle Tradition lige fra 1848 til nu, saa blive kun de rene, klare Ord tilbage. Før maatte de ud af Verden, fordi de generede, men nu blive de igjen brugte. Dette varer imidlertid kun kort, thi nu skal Ministeriet have Bevilling til disse provisoriske Love, og saa bliver

det igjen galt med Ordene, thi der staar, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov. Derved er hvert enkelt Things ubetingede Ret til at nægte i den krasseste Form fuldt ud anerkjendt. Men saa siger Ministeren: Ordene have Intet at sige, men det er god Praxis, og spørger man saa, hvad er god Praxis? saa er det, hvad Landstinget har lyst til at gjøre, og sige vi saa igjen, at det er god Praxis, saa er den gode Praxis atter borte og Intet værd. Men det er et saadant System af indbyrdes Selvmodsigelse, at jeg i Alt det kun viner et eneste fast Punkt, nemlig de 7 Ministre. Det er fuldstændig rigtigt; man har efter min Mening Lov til at have saa mange modstridende konstitutionelle Ansuelser, som man vil, og man har Lov til at kæmpe saa stærkt for dem, som man kan, men der maa dog være en Opfattelse, der ligger til Grund derfor. Naar det derimod viser sig, at der slet ingen Opfattelse er, naar det viser sig, at Argumenterne tyde paa, at der er absolut forskjellige Principer, som gjøres gjældende, en Dag Aanden, en anden Dag Lokammersystemet, en tredje Dag Praxis og en Dag slet ingen Ting, er der god Grund til at sige: Hvad ligger der bagved den Strid Andet end 7 Ministre? Hvad ligger der Andet bagved end det ene lille, bitte Spørgsmaal: Magtspørgsmaalet, det regjerende Partis Urgjerrighed og slet intet Andet. Det er det, der ligger bagved, det spiller igjennem det Altsammen, det ligger i Udholdenheden paa alle Omraader, det vil man se paa alle Punkter. Man vil se det af Administrationen og Lovgivningen, man vil finde Administrationen slap og ligegyldig, som vi have set, paa hele det offentlige Livs Omraade, som vi hørte i den Debat, der nylig blev ført. Man vil finde, at Alt gaar tilbage her i Landet, som vedrører Samfundsmidlerne og den materielle Udvikling, man ser Regjertingen komplet ligegyldig overfor, hvorledes det gaar med Jernbanerne og Jernbanedriften, med Hensyn til, om Landbruget gaar frem eller tilbage, om vi staa som et fuldstændig isoleret og glemt Land eller komme til at have Betydning i Henseende til materiel Udvikling, med Hensyn til hvad der bliver af Kjøbenhavn som stor By og Handelsby, men Set er dem ikke ligegyldigt, om dette Ministerium holder ud. Jeg tvivler ikke om, at der bagved dette ligger et stort Princip, men det er ikke nok, at jeg er overbevist derom, naar det er mig fuldstændig umuligt at vise mine Medborgere, hvad det er for et Princip, der ligger bagved. Thi Ingen kan se det Princip der ligger